

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov af 20de November 1876 om Pensionering af Underbefalingsmænd og menigesamt de med disse Klasser ligestillede af Hæren og Søværnet m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3303—04.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Wagner): Det vil vistnok kunne forstås, at da jeg forleden Kl. henimod 5 fik Ordet, efter at Tinget med anspændt Opmærksomhed havde lyttet til Diskussionen om Meterløven, havde jeg ikke megen lyst til at bruge mange Ord, og jeg antager derfor, man ikke vil tage mig det ilde op, naar jeg nu dvæler noget nærmere ved dette lille Forslag, der jo ikke før har foreligget til Behandling her i Tinget. Det turde være anerkendt fra alle Sider, at Underofficerne af Hæren og Flaaden høre til de allertarveligst stillede af Statens og Kommunernes Bestillingsmænd. Jeg tror næppe, der er andre, der for Tiden kunne siges at være daarligere stillede end nogle Skolelærere paa Landet, der jo paa Grund af Kapitelstatistens stærke Synkning ere komne i en særlig Nødsstilstand. Naar vi ville sammenligne Underofficerernes Stilling med Jærnbanefunktionærernes, med de Jærnbanefunktionærer, som nærmest maa siges at være ligestillede med dem, ville vi se, at der er en ganske overordentlig stor Forskel. Den laveste Lønning, som en fast Underofficer har, er 550 Kr. Naar man saa hertil regner Mundering og Brød, der tilfammen ikke gaar op til 100 Kr., vil det blive knebent 650 Kr. Tager vi derimod den 10de, den sidste Lønningsklasse for Jærnbanefunktionærer, er Begyndelseslønningen 900 Kr., og det samme er Tilfældet med den 7de Klasse af de saakaldte specielle Lønninger. Der bliver altsaa ikke andre af fast ansatte Funktionærer ved Jærnbanerne, der til at begynde med ere lavere lønede end med 900 Kr. end de allersidste specielle Lønningsklasser, saadanne som omfatte Matroser, Portører og andre, Folk, der ikke kunne siges at være ligestillede med Underofficerer, og selv disse Folk have en ikke ubetydelig højere Begyndelseslønning end faste Underofficerer. En Matros har saaledes f. Eks. 840 Kr. som Begyndelseslønning, medens en Sergent har 550 Kr. Naar vi saa se hen til den højeste Lønning, en

Underofficer kan opnaa, er selve Lønningen ikke mere end 1,300 Kr. og regner man Dyr-tidstillæg, Brød, Uniformsgodtgørelse og alle Tillæg med, vil Lønningen kun kunne gaa op til cirka 1,630 Kroner, hvorimod Jærnbanefunktionærerne i 7de Lønningsklasse, saadanne Folk som Bathusmestre, Lokomotivformænd o. lign. have en Løn paa 1,800 Kr. med et Alderstillelag af 540 Kr., altsaa 2,340 Kr., foruden at de til Dels have Uniform (som f. Eks. Ranger- og Bathusmestre) og Friholig (Stationsforstandere af 5te Klasse, der ligeledes ere i 7de Lønningsklasse). Forklaringen til denne overordentlig store Uoverensstemmelse mellem Lønningernes Størrelse i de to Forvaltningsgrene ligger vistnok i den overordentlig høje Alder, som Lønningslovene for Hær og Flaade have, idet begge disse Love ere fra 1868. Der er saa i Foraaret 1873 ved Loven af 17de Maj foretaget nogle mindre Forandringer. I de derefter forløbne 23 Aar, hvor altsaa Lønningerne for de militære ere blevne staaende ganske uforandrede, er Arbejdslønnen steget i en ganske overordentlig Grad, saa det vist nok kan siges, i alt Fald for Byernes Bedkommende, at man meget vanskeligt selv til det letteste og simpleste Arbejde vil kunne faa en Mand til den Løn, som bydes en fast Underofficer. Det kunde derfor være rimeligt nok at forsøge paa at faa en Lønningsforbedring gennemført for Underofficerer. Det vil vist imidlertid erkendes af enhver, at et saadant stort Forslag ligger ganske uden for det private Initiativ, og de fleste ville ogsaa være enige om, at Tiderne maa siges at være uheldige til at fremkomme med flige Forslag.

Man har ofte, navnlig i ældre Tid, gjort gældende, at naar Statens faste Bestillingsmænd vare saa daarligt lønede, havde de dog paa den anden Side en Trøst, en Slags Kompensation i Pensionen. De havde ganske vist ikke meget at leve af, medens de vare i Funktion, men de vare, som det hed sig, naar de blev gamle, sikrede mod at komme paa Fattigvæsenet. Det vil imidlertid let ses, at denne Fordel i Virkeligheden ikke har nogen Betydning for de meget lave Pensioners Bedkommende, siden vi ved Alderdomsforsørgelsesloven af 1891 have faaet den Bestemmelse, at saa at sige enhver Mand og Kvinde i Landet faar det nødvendige til Livets Ophold uden at komme paa Fattigvæsenet, naar de have naaet 60 Aars Alderen, de smaa Pensioner have herefter ikke det allermindste at sige, saadanne Pensioner, som den i Pensionensloven for Underofficerer omtalte Minimumspension, der beløber sig til 192 Kr., ville være ganske be-